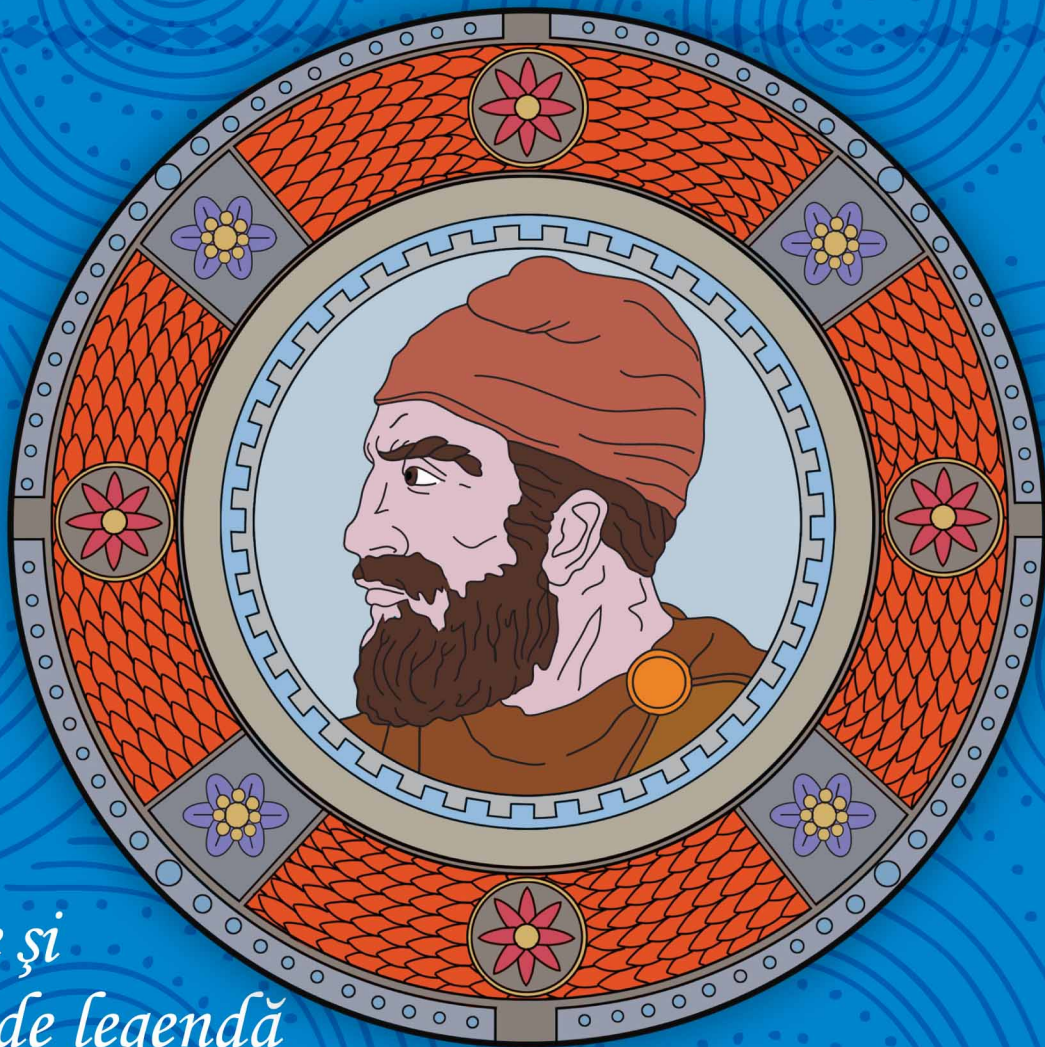

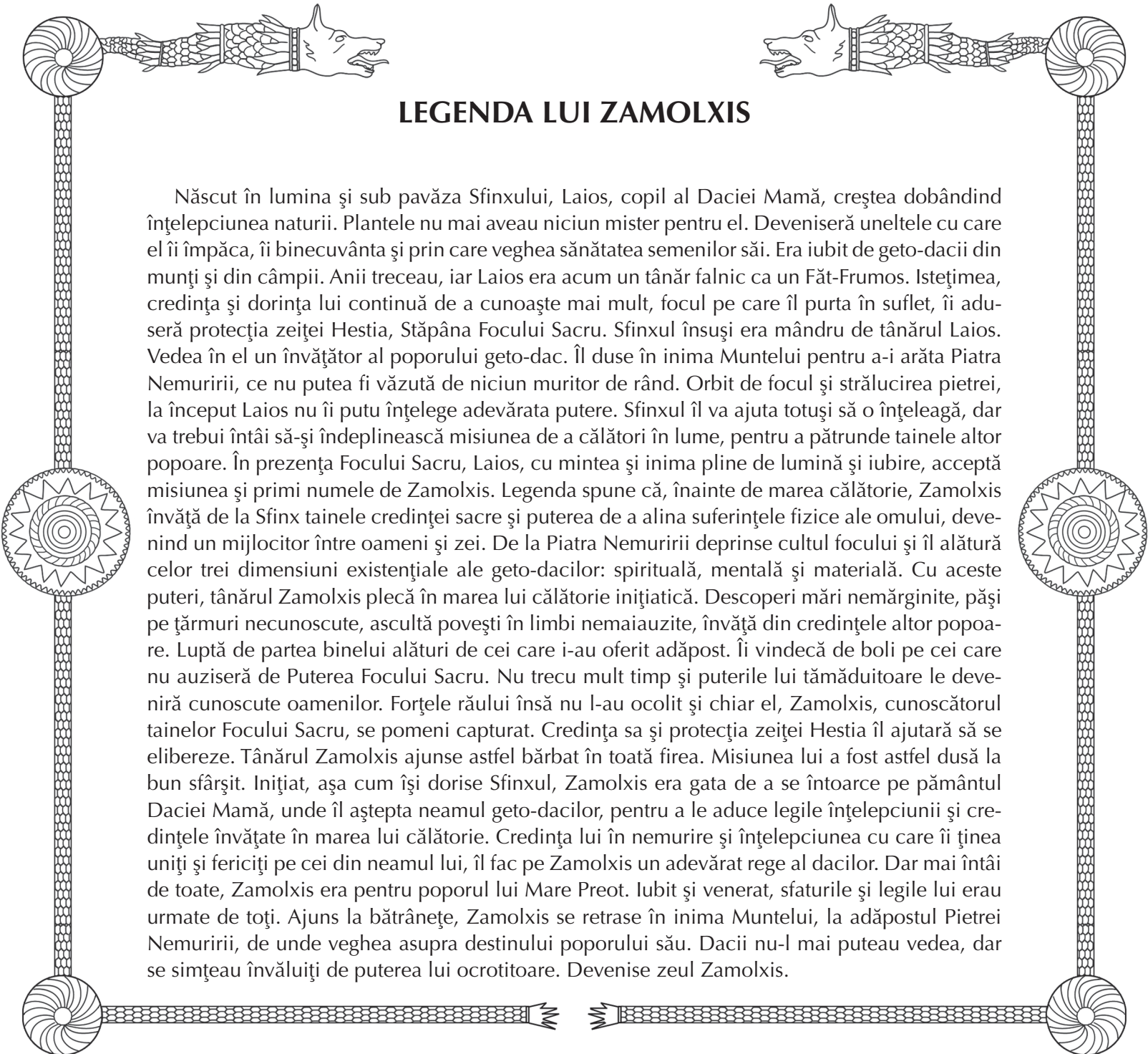
MANDALE

DACICE

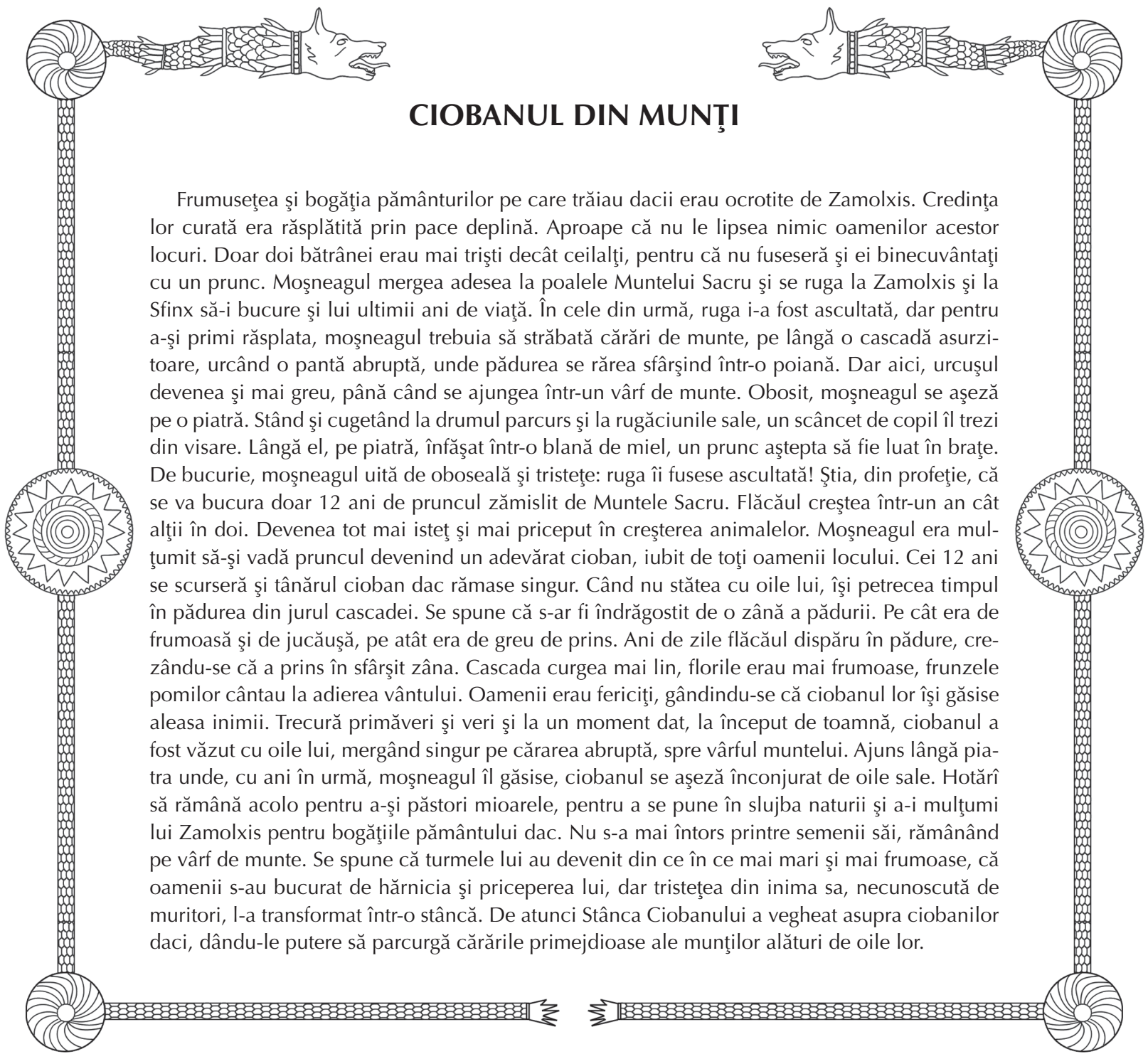
Volumul I

*Zei,
eroi, zâne și
animale de legendă*

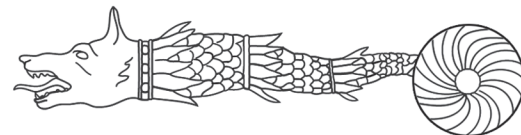
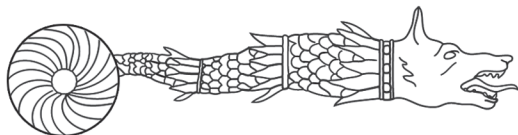
LEGENDA LUI ZAMOLXIS

Născut în lumina și sub pavăza Sfinxului, Laios, copil al Daciei Mamă, creștea dobândind înțelepciunea naturii. Plantele nu mai aveau niciun mister pentru el. Deveniseră uneltele cu care el îi împăca, îi binecuvânta și prin care veghea sănătatea semenilor săi. Era iubit de geto-dacii din munți și din câmpii. Anii treceau, iar Laios era acum un tânăr falnic ca un Făt-Frumos. Istetimea, credința și dorința lui continuă de a cunoaște mai mult, focul pe care îl purta în suflet, îi aduseră protecția zeiței Hestia, Stăpâna Focului Sacru. Sfinxul însuși era mândru de tânărul Laios. Vedeau în el un învățător al poporului geto-dac. Îl duse în inima Muntelui pentru a-i arăta Piatra Nemuririi, ce nu putea fi văzută de niciun muritor de rând. Orbit de focul și strălucirea pietrei, la început Laios nu îi putu înțelege adevărata putere. Sfinxul îl va ajuta totuși să o înțeleagă, dar va trebui întâi să-și îndeplinească misiunea de a călători în lume, pentru a pătrunde tainele altor popoare. În prezența Focului Sacru, Laios, cu mintea și inima pline de lumină și iubire, acceptă misiunea și primi numele de Zamolxis. Legenda spune că, înainte de marea călătorie, Zamolxis învăța de la Sfinx tainele credinței sacre și puterea de a alina suferințele fizice ale omului, devenind un mijlocitor între oameni și zei. De la Piatra Nemuririi deprinse cultul focului și îl alătură celor trei dimensiuni existențiale ale geto-dacilor: spirituală, mentală și materială. Cu aceste puteri, tânărul Zamolxis plecă în marea lui călătorie inițiativă. Descoperi mări nemărginite, păși pe țărmuri necunoscute, ascultă povești în limbi nemaiauzite, învăță din credințele altor popoare. Luptă de partea binelui alături de cei care i-au oferit adăpost. Îi vindecă de boli pe cei care nu auziseră de Puterea Focului Sacru. Nu trecu mult timp și puterile lui tămăduitoare le deveniră cunoscute oamenilor. Forțele răului însă nu l-au ocolit și chiar el, Zamolxis, cunoscătorul tainelor Focului Sacru, se pomeni capturat. Credința sa și protecția zeiței Hestia îl ajutară să se elibereze. Tânărul Zamolxis ajunsese astfel bărbat în toată firea. Misiunea lui a fost astfel dusă la bun sfârșit. Inițiat, așa cum își dorise Sfinxul, Zamolxis era gata de a se întoarce pe pământul Daciei Mamă, unde îl aștepta neamul geto-dacilor, pentru a le aduce legile înțelepciunii și credințele învățate în marea lui călătorie. Credința lui în nemurire și înțelepciunea cu care îi ținea uniți și fericiți pe cei din neamul lui, îl fac pe Zamolxis un adevărat rege al dacilor. Dar mai întâi de toate, Zamolxis era pentru poporul lui Mare Preot. Iubit și venerat, sfaturile și legile lui erau urmate de toți. Ajuns la bătrânețe, Zamolxis se retrase în inima Muntelui, la adăpostul Pietrei Nemuririi, de unde veghea asupra destinului poporului său. Dacii nu-l mai puteau vedea, dar se simțeau învăluți de puterea lui ocrotitoare. Devenise zeul Zamolxis.

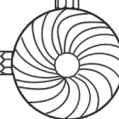
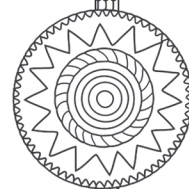
CIOBANUL DIN MUNȚI

Frumusețea și bogăția pământurilor pe care trăiau dacii erau ocrotite de Zamolxis. Credința lor curată era răsplătită prin pace deplină. Aproape că nu le lipsea nimic oamenilor acestor locuri. Doar doi bătrâni erau mai triști decât ceilalți, pentru că nu fuseseră și ei binecuvântați cu un prunc. Moșneagul mergea adesea la poalele Muntelui Sacru și se ruga la Zamolxis și la Sfinx să-i bucure și lui ultimii ani de viață. În cele din urmă, ruga i-a fost ascultată, dar pentru a-și primi răsplata, moșneagul trebuia să străbată cărări de munte, pe lângă o cascadă asurzitoare, urcând o pantă abruptă, unde pădurea se rărea sfârșind într-o poiană. Dar aici, urcușul devenea și mai greu, până când se ajungea într-un vârf de munte. Obosit, moșneagul se așeză pe o piatră. Stând și cugetând la drumul parcurs și la rugăciunile sale, un scâncet de copil îl trezi din visare. Lângă el, pe piatră, înfășat într-o blană de miel, un prunc aștepta să fie luat în brațe. De bucurie, moșneagul uită de oboseală și tristețe: ruga îi fusese ascultată! Știa, din profeție, că se va bucura doar 12 ani de pruncul zămislit de Muntele Sacru. Flăcăul creștea într-un an cât alții în doi. Devenea tot mai isteț și mai priceput în creșterea animalelor. Moșneagul era mulțumit să-și vadă pruncul devenind un adevărat cioban, iubit de toți oamenii locului. Cei 12 ani se scuseră și tânărul cioban dac rămase singur. Când nu stătea cu oile lui, își petrecea timpul în pădurea din jurul cascadei. Se spune că s-ar fi îndrăgostit de o zână a pădurii. Pe cât era de frumoasă și de jucăușă, pe atât era de greu de prins. Ani de zile flăcăul dispăru în pădure, crezându-se că a prins în sfârșit zâna. Cascada curgea mai lin, florile erau mai frumoase, frunzele pomilor cântau la adierea vântului. Oamenii erau fericiți, gândindu-se că ciobanul lor își găsisese aleasa inimii. Trecură primăveri și veri și la un moment dat, la început de toamnă, ciobanul a fost văzut cu oile lui, mergând singur pe cărarea abruptă, spre vârful muntelui. Ajuns lângă piatra unde, cu ani în urmă, moșneagul îl găsisese, ciobanul se așeză înconjurat de oile sale. Hotărî să rămână acolo pentru a-și păstori mioarele, pentru a se pune în slujba naturii și a-i mulțumi lui Zamolxis pentru bogățiile pământului dac. Nu s-a mai întors printre semenii săi, rămânând pe vârf de munte. Se spune că turmele lui au devenit din ce în ce mai mari și mai frumoase, că oamenii s-au bucurat de hărnicia și priceperea lui, dar tristețea din inima sa, necunoscută de muritori, l-a transformat într-o stâncă. De atunci Stânca Ciobanului a vegheat asupra ciobanilor daci, dându-le putere să parcurgă cărările primejdioase ale munților alături de oile lor.

LUPUL ALB

Muntele Sacru nu era numai adăpostul dacilor, ci și al animalelor pădurii care trăiau alături de ei. Se spune că cea mai temută haită de lupi viețuia alături de preoții înțelepți ai lui Zamolxis. Nu erau niște lupi obișnuiți, ci din cei care înțelegeau vorba omenească și care-i păzeau pe oamenii acelor locuri. Într-un anotimp neștiut, s-a născut în această haită un lup alb. A fost respins de haită și aruncat într-o grotă din munte. Celelalte animale l-au ajutat să crească și l-au adus apoi în fața preoților daci. Lumina din ochii lui și statura neobișnuită pentru un lup i-au făcut pe preoți să înțeleagă că această vietate este darul zeilor. Din acele momente, lupul nu i-a mai părăsit pe preoți și a devenit unul de-al lor. Era la fel de înțelept ca ei și, cu timpul, a câștigat și încrederea lupilor din haită. Chemarea lui nu era un simplu urlet de lup, era Strigătul Lupului Alb, de care orice vietate, fie om, fie animal, se temea. Munții Geto-Daciei purtau astfel sunetul sacru al vitejiei nemăsurate. Timpurile grele amenințau hotarele pașnice ale Daciei. Oștirile altor popoare voiau să distrugă înțelepciunea preoților și credința puternică a dacilor, aducând cu ei alte obiceiuri și credințe. Numai astfel ar fi putut să-i conducă și să le stăpânească munții, pădurile, izvoarele pure și templele, unde dacii își venerau zeii nemuritori. Asemenea preoților, Lupul Alb simțea primejdia ce îi amenința pe daci. Devenind cel mai puternic dintre lupi, conducător al tuturor haitelor, forța lui era nemărginită. Dacii au înțeles acest lucru și Lupul Alb a devenit simbolul lor, în viața de zi cu zi și pe câmpul de luptă. Au rezistat nenumăratelor atacuri, până când feluriți trădători le-au vândut cotropitorilor secretele pădurilor și munților. Lupul Alb se alătură lui Zamolxis, privind cu tristețe la slăbiciunea oamenilor. Idealul lor fusese trădat. Pierzând credința în Piatra Nemuririi, odată cu închiderea porților înțelepciunii din Muntele Sacru, dacii s-au îndreptat către alți zei. Retras definitiv în peșteră, Zamolxis îi lăsa în grijă lui Deceneu, Marele Preot, legile și credința poporului dac, sperând ca acesta să-i mai poată salva pe cei asupra cărora el, Zeul Dacilor, veghease neîncetat.

Zeul Mării Negre,
statuie la Muzeul de Istorie Națională și Arheologie Constanța

Burebista

De ce să colorăm mandala?

*Cele mai bune idei ne vin atunci când nu ne gândim la ele.
Pentru că mintea se relaxează și vede totul dintr-o perspectivă inedită.*

Mandala e un joc pentru minte și ochi.

*Făcută din forme și culori, e o poartă magică spre un tărâm spiritual mai înalt.
Vom ajunge astfel la echilibru interior și armonie cu lumea înconjurătoare.*

Să cunoaștem prin imagini civilizația dacică.
Vom înțelege simbolurile venerate de străbunii noștri
și vom afla rădăcinile credințelor noastre actuale.
Putem vedea viitorul privind în oglinda trecutului.

